

“God, vergeef het hen want ze weten niet wat ze doen...”

Het Borns Kleinkoor geeft met Palmvrijdag 20 maart 2016 een concert in de Oude Kerk met de muziek van César Frank, onder begeleiding van orgel, cello en harp in een bewerking van Joris Lejeune.

Margot Vermeulen vertelt tijdens dit concert een zeer eigentijds verhaal over het lijden en sterven van onze Heer. In dit artikel beschrijft ze de diepere betekenis van elk kruiswoord.

“Vader vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen”.

Daar, bij het kruis, daar staan de Romeinse soldaten. Daar staan de Sadduceeën en de Farizeeën. Daar staan de meelopers. Daar, tussen alle bekenden van Jezus, staan ook de vrouwen. En tussen alle rumoer van de beschimpingen en de bespottingen door, klinkt daar de stem van Jezus. Hij bidt! Hij bidt niet voor zichzelf! Hij bidt voor alle aanwezigen! Hij bidt daar ook voor u en mij!

“Ik verzeker je: nog vandaag zul je met mij in het paradijs zijn”.

Jezus gebed wordt gehoord door de twee mannen aan het kruis naast Hem. Zij zijn heel verschillend. De een blijft cynisch, volhardend in zijn fouten. Weigert ze toe te geven. Uiteindelijk blijft hij naamloos, zonder gezicht. De ander opent zijn handen en hart naar Jezus. Hij voelt aan alle kanten afwijzing en schuld. Dat is terecht, maar het doet zo'n zeer. Wat snakt een zondaar ernaar om niet afgewezen te worden. Hij erkent zijn fouten. Jezus beloont hem met de belofte: nog vandaag zul je met mij in het paradijs zijn. Zo staan wij steeds weer voor een keuze. Keren we ons gezicht af van de zon of kiezen we voor het leven. Keer je niet af van elkaar. Open je handen en je hart voor wie er voor je staat, ook al is dat niet altijd de makkelijkste weg, en je zult dankbaarheid en gunsten ervoor terug krijgen.

“Vrouw zie daar uw zoon, zie daar uw moeder”.

Daar staan ze bij het kruis. Moeder en beste vriend. Samen kijken ze toe hoe Jezus lijdt. Het breekt hun hart. Ze vinden elkaar in hun verdriet en rouw. Dat scheidt een band. Jezus was Maria's zoon. Hij had de taak om goed voor haar te blijven zorgen. Hij vraagt op zijn sterfbed aan zijn beste vriend om die taak van hem over te nemen. Zo weet hij zijn moeder geborgen.

“Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten. Eli Eli lama sabachtani?”

Een kreet van een kind dat zijn vader wil bereiken nu hij zijn moeder veilig weet. Zou Jezus ook getwijfeld hebben? Daar, aan het kruis? Misschien heeft Jezus niet alleen pijn gevoeld, maar ook twijfel en woede. Toen Jezus het uitriep naar de hemel: Eli, Eli, lama sabachtani: hoe heeft hij dat gezegd? Twijfelend misschien, met een uitgeputte stem? Of was het een schreeuw van woede? Want welke Vader laat zijn zoon in de steek? Zou God het antwoord zelf wel kennen? We willen allemaal blijven geloven dat Jezus tot het einde toe precies wist wat hij deed en waarom. Maar stel je voor dat hij dat niet meer wist. Misschien wist hij ook niet meer waar het allemaal goed voor was. Misschien twijfelde hij ook wel aan de weg die God voor hem had uitgestippeld.

“Ik heb dorst”.

Daar eenzaam aan dat kruis, wilde Jezus niets liever dan een teken, een beschermend gebaar, een troostend woord. Hij krijgt slechts spot terug: als jij de redder bent, red dan nu jezelf. Hij dorstte naar de naastenliefde die hij altijd had voorgestaan en gepredikt. Eén van de soldaten geeft hem een spons, gedrenkt in azijn. Jezus zuigt hem leeg. De azijn staat symbool voor de bitterheid en nare dingen die het leven met zich meebrengt. Jezus laat ook in zijn stervensuur zien dat hij dit niet uit de weg wil gaan.

“Het is volbracht”.

Maar Jezus is niet alleen maar slachtoffer van wat hem wordt aangedaan. Hij is en blijft de Heer van het geheel, de baas, degene die de regie in handen houdt. Hij had ook kunnen zeggen: “Oké, dit was het dan, ik stop ermee. Jullie zoeken het verder samen maar uit.” Maar hij koos ervoor om de lijdensbeker helemaal leeg te drinken. Hij wilde blijven lijden en sterven aan het kruis totdat alles was volbracht. Hij zoog de spons met azijn helemaal uit. Hij heeft tot het laatst toe ervan gedronken, maar toen was ook echt alles volbracht.

“Vader in Uw handen leg ik mijn geest”.

Jezus hield tot het eind toe de regie in handen. Zelfs na zijn dood was hij niet het bezit van zijn beulen. Hij hield vol aan zijn rotsvaste vertrouwen in God, waarmee hij zelfs in zijn sterfwoord de religie van de bezetters van Judea verwierp. Ook na zijn dood was hij een Jood, een Christen, de zoon van God. Hij liet ons zien dat er hoop en uitzicht is voor de mensheid. Wie bidt tot Hem om redding, Gelooft dat Hij kan redden. Hij straft, maar is ook genadig. Zijn ontferming kent geen grenzen. Niet zijn toorn, maar zijn Liefde heeft het laatste woord.

Margot Vermeulen.